

PHẦN VIII

Mấy ngày nay, Mai An trong lòng đau khổ tột cùng. Nàng chẳng còn thiết tha điều gì. Gia đình nàng đang êm đềm hạnh phúc thế mà giờ đây tan tác tựa khói, tựa mây. Lòng nàng trĩu nặng những nhớ thương nuối tiếc những gì vừa mới mất.

Nàng ngồi lặng im ở quán Nam Giao, quán cà phê mà nàng yêu thích nhất hướng về chợ Đà Lạt đang nhộn nhịp vào giờ chiều mà đầu óc trống rỗng.

- Xin lỗi em, tôi có thể ngồi chỗ này được không ?

Mai An ngược lên nhìn, bắt gặp ánh mắt tình tứ và nồng nàn của Đình Trung.

Cô mỉm cười :

- Anh Trung ghẹo em hoài, anh cứ ngồi đi

- Cảm ơn Mai An. Anh sợ em không đồng ý.

- Sao lại không đồng ý chứ. Anh Trung tốt với em như thế em nỡ lòng nào từ chối.

- Thôi mà em !

Đôi mắt to đen của Đình Trung nhìn thẳng vào mắt Mai An, anh muốn hiểu Mai An đang nghĩ gì. Nhưng thật khó hiểu, Mai An như một quyển sách huyền bí nhất mà ai từng đọc. Mỗi lần gặp nàng là anh lại suy nghĩ thấu đêm.

- Em đang nghĩ gì vậy, Mai An ?

Mai An mỉm cười bí ẩn :

- Em có suy nghĩ gì đâu, chỉ là những chuyện tầm phào.

- Sao em không chia sẻ cùng anh ? Hay em chê anh kém hiểu biết ? Cứ kể cho anh nghe đi, biết đâu nhẹ nhõm hơn !

- Em làm sao dám chê anh, chỉ có điều em sợ làm anh buồn. Và lại, chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Đình Trung lắc lắc đầu :

- Đừng nói những lời khách sáo với anh nữa ! Em có biết rằng anh ao ước được chia sẻ vui buồn cùng em không hả Mai An ?

Giọng nói Đình Trung tha thiết quá làm Mai An thấy chạnh lòng, Cả năm nay nàng không hề đáp lại một chút thịnh tình nào với anh, trong khi lòng nàng đã dậy sóng từ lâu. Nàng cũng tha thiết muốn cận kề bên anh thì tại sao lại còn làm khó bản thân mình và anh ấy. Những mâu thuẫn cứ làm lòng Mai An không một chút yên ổn, thật nàng không thể hiểu được bản thân mình nữa.

- Anh đừng nói những điều như thế ! Sống bên em, anh sẽ không được hạnh phúc đâu

- Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em và cho anh.

- Em cần thời gian.

Bao giờ Mai An cũng kết thúc câu chuyện này như vậy cả. Nhưng hôm nay Mai An biết rằng cô không thể giam cầm mãi tình cảm của mình đang rạo rục một tình yêu cùng Đình Trung. Cô không thể kiềm chế tất cả được nữa, lòng cô đã mềmra từ khi nghe những lời tỏ tình chân thành của anh.

Đình Trung không nói lời nào nữa. Năm nay anh ngoài bốn mươi, tóc đã điểm sương, trán bắt đầu có vài nếp nhăn. Anh đã thương yêu Mai An từ ngày gặp Mai An tại bữa tiệc năm nào, vậy mà giờ đây anh vẫn chưa được Mai An tiếp nhận như một người thân.

Họ sóng đôi bên nhau ra về. Hôm nay họ về nhà Đình Trung theo như lời mời của anh.

Về đến nhà, Đình Trung mời Mai An vào uống trà. Hiểu ý của Mai An, Đình Trung mở bài hát "Ru tình" của Trịnh Công Sơn, một bài hát mà Mai An rất thích.

Không khí thoáng mát từ vườn thoảng vào làm Mai An thấy phấn chấn hẳn lên. Ngôi nhà của Đình Trung thật xinh đẹp, gọn gàng, vườn hoa nhỏ được chăm sóc kỹ. Những nhánh hồng vàng, hồng đỏ rung rinh trong gió . Đây thật là một cảnh thanh bình đáng yêu.

Mai An buột miệng khen :

- Anh Trung có ngôi nhà đẹp quá, vậy mà anh lại ở một mình sao ?

Đình Trung tinh nghịch trả lời :

- Anh ở hai người lận.

- Ai nữa vậy ? - Mai An nhíu mày hỏi.

- Anh và vú nuôi của anh. Năm nay bà cụ già rồi, bà không còn ai là người thân ngoài anh cả.

- Vậy mà em tưởng... - Mai An lúng túng nói.

- Tưởng gì ? - Đình Trung hỏi lại.

- Dạ, không có gì.

Người vú già là người hiền hậu, bà rất vui khi thấy Đình Trung mời Mai An về nhà. Bà cứ lo sợ một ngày bà xa rời anh thì anh không còn người lo lắng chia sẻ. Giờ thì bà hoàn toàn yên tâm khi thấy Mai An là người thùy mị đoan trang.

Đình Trung dẫn Mai An vào phòng thư viện, nơi anh làm việc và nghỉ ngơi. Từng kệ sách được xếp ngăn nắp, từng quyển sách được trân trọng nằm ngay ngắn trên kệ tủ biết anh là người yêu sách đến dường nào.

Đình Trung nhìn Mai An một cách say đắm, đôi mắt anh giấu sau mắt kính vẫn toát lên vẻ thành thật. Đình Trung trang trí ngôi nhà này phần lớn dựa trên sở thích của Mai An, nên nàng ra vẻ rất hài lòng.

Bà Mai, vú nuôi của Đình Trung từ sau bếp đi lên, hai tay bưng hai ly nước cam nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Đình Trung và Mai An, miệng mỉm cười nói :

- Giờ thì vú biết tại sao thầy Trung chịu ở vậy đến giờ rồi. Thì ra là lòng đã tương tư con từ lâu.

Câu nói chân tình của vú làm Mai An thẹn đỏ mặt. Nàng không nói gì chỉ thềm liếc Đình Trung. Mắt nàng vừa bắt gặp ánh mắt nồng nàn của anh thì e thẹn quay đi.

Đình Trung phấn khởi nói :

- Công nhận vú cũng tinh tế quá chừng, biết được con đang tương tư ai nữa chứ.

- Con cứ nói hay ! Vú không biết thì ai biết nữa. Thôi, con ngồi chơi với bạn, vú xuống bếp chuẩn bị cơm tối.

Bà quay sang Mai An hỏi :

- Con ở lại ăn cơm nha. Hôm nay vú sẽ làm mấy món đãi con.

Mai An gật đầu đồng ý trước sự mừng rỡ của Đình Trung. Anh như mở cờ trong bụng, nói với Mai An :

- Cảm ơn em. Anh rất mừng vì em chịu ở lại

Mai An lâng lâng một niềm vui nho nhỏ. Nàng biết Đình Trung phải quý mình lắm mới nhiệt tình như vậy. Mai An cười đáp lại :

- Anh khách sáo quá. Em ở lại chơi một chút, về nhà có một mình cũng buồn.

- Thì khi nào buồn, Mai An cứ điện thoại cho anh, anh đón Mai An qua đây cùng ăn cơm, chịu không ?

- Dạ.

Nàng không trả lời thẳng vì sợ mình gần gũi quá thì Đình Trung lại càng thêm nặng tình cảm với nàng.

- Dạ, thỉnh thoảng, khi nào rảnh, em điện thoại cho anh, có phiền cho anh không ?

Đình Trung mừng rỡ nói :

- Không, anh sẽ rất mừng nếu Mai An chịu tâm sự cùng anh. Anh luôn muốn được nghe tiếng Mai An dù bất cứ lúc nào.

- Dạ.

Mai An và Đình Trung sánh bước cùng nhau ra ngoài vườn, không khí lành. lạnh len vào hồn nghe tâm hồn mình lâng lâng một cảm giác buồn thương xen lẫn